

L'enfonsada del lerrouxisme

La revifalla miraculosa que en els darrers temps havia fet el lerrouxisme, seguint la dita de que «a rio revuelto ganancia de pescadores» era evidentment la revifalla de la mort. I no podia ésser altrament. Feia temps, quasi des de la seva naixença que duia a dintre tots els corrossius més infectats i verinosos i els sacs d'oxigen aplicats continuament, sols podien donar-li una falsa apariència de vitalitat.

Fill de matrimoni il·legal i clandestí i nascut sols amb la intenció de pertorbar tot el que anhelava de purificador de l'ambient i de renovador en els procediments caducs, tradicionals en la política dels partits turnants del vell règim, amb la protecció d'aquests anà fent-se gran i posant greix mentre anava seguint les instruccions que a sota mà se li donaven, per a oposar-se a tot moviment que anés positivament a enderrocar les institucions més rovellades i enemigues del progrés.

Quan les primeres guspises del catalanisme sorgiren valentes, després dels fracassos i immoralitats que la política centralista portà al país amb la quixotada de Cuba, els vells partits, responsables d'aquelles desfetes, no volien conformar-se a sucumbir. I per a assegurar-se l'existència necessitaven un home llest i astut que a desgrat de les propagandes més extremadament exaltades i a desgrat de les promeses més falagueres i fantasioses, es cuidés de distreure la classe treballadora per a tenir-la allunyada de l'únic moviment que, en aquells moments amenaçava enllestir amb l'absolutisme centralista, causa de la majoria dels danys que hem patit i... seguim patint.

L'home, no cal pas negar-ho, tenia l'aspecte simpàtic i un do de gents que captivava els esperits senzills i exaltats. Les nombroses injustícies que, aleshores més que ara, tenien sotmesa a la classe proletària, necessitaven un líder que encarrilés aquelles aspiracions. La maniobra reexí plenament. Els de darrera cortina ho sacrificaren tot, es jugaren el tot pel tot mentre no se'ls estronqués el filó que amb tants francs beneficis sabien explotar en bé d'ells i dels parents més llunyans. Les propagandes del cabdill anaven fins a l'aanarquisme més desorientat i indefinit, com més vermell i destructor millor, mentre, de pas, deixés anar fent als sibarites pares de la pàtria. Després d'això el diluvi, pensaven ells.

Recordem una caricatura estrangera de l'any 1911 on hi havia Alfons XIII presenciant una baralla entre republicans i catalanistes, que exclamava fregant-se les mans: «—mentre republicans i catalans es barallin la monarquia viurà tranquil·la». Aquella caricatura resumia tota la missió de l'home que «emancipava» els obrers d'aquell temps predicant no importava què, barrejat amb el més rebregat espanyolisme. I cada vegada que el moviment catalanista anava per naturalesa imposant-se per ell mateix entre tots els sectors del poble de Catalunya i vist amb simpatia per nuclis selectes de les altres regions, havíem d'escoltar mítings improvisats a les poblacions industrials catalanes que els feien *obreros* més o menys autèntics, on, a més de tractar barroerament el problema social sense cercar-hi altra solució que la del més desesperat analfabet, «es descuidaven» de l'objecte de l'acte i el blanc dels cops era el moviment catalanista. Qui dies passa anys empeny, pensaven. Hem de confessar — el temps ens ho ha dit — que els bons senyors del «partido conservador» i «liberal» tenien raó i la precaució era justificada.

Quan la «Solidaritat Catalana», el poble ja s'escamà. El coc-tail de barreges heterogènies que el lerrouxisme proporcionava, ja només satisfieia a quatre fanàtics que havien rebut o esperaven rebre favors personals del *caudillo*, home generós i amic dels amics.

Els que tenien un pensament format i veien la trajectòria de la política catalana i espanyola amb visió clara i desinteressada no podien compartir amb aquell «frègoli» i la seva camarilla.

Els camps es destriaren aviat. Les propagandes anarquistes d'aquell aventurer, encara que portessin la contradicció del patriotisme espanyolista, engendraren la F. A. I. d'avui. Els conservadors espanyolistes d'aquell temps, els falsos republicans d'avui, la Ceda i els carlins i la Lliga, han pretés rescabalar-se dels fruits d'aquella sement fent servir el mateix instrument per a desfer amb la cua el que havia fet amb el cap.

Amb l'enfonsada del lerrouxisme, víctima del seu únic programa — el negoci — semblarà que ens hem tret un mort del damunt i que es respira millor. Cal ara que el despedim cridant-li ben arran d'orelles, si és que encara hi sent, un *Visca Catalunya republicana!*

Q.

Piscina Estadi: Olot

«Davant de la maniobra inverosímil d'emprendre—segons es diu—unes obres de conducció de l'aigua de «Els Bullidors» a Sant Roc, per barrejar-la amb l'altra, donant a la gesta el caire providencial de solució més o menys interina, i emprèn-guent els treballs sense acords municipals: fermes i inexpugnables, el Consell Directiu Provisional de «Piscina Estadi: Olot» ens prega de fer públic: que no deixa d'estar continuament a l'aguait, i que no consentirà cap atropellament dels drets justa i legítimament adquirits.

No pot tractar-se més que d'una *boutade* pueril, per sembrar la desconfiança entre els senyors accionistes, d'una part, en el moment imminent de fer la tercera paga, i per donar la sensació pública de que ja la piscina està per terra, encara que sigui jugant amb els respectables cabals del comú, que no en té pas per llansar-los en arbitràries entremaliadures.

El Consell Directiu Provisional de la piscina, ens prega que fem constar en nom seu:

1er. Que en la sessió del 19-20 de Març de 1934, el ple municipal acordà i aprovà la cessió en ferm a «Piscina Estadi: Olot» de tots els drets que pogués tenir al manantial «Els Bullidors».

2on. Que en 19 de Febrer de 1935 s'ha començat la instrucció de l'expedient perquè l'Estat cedeixi els seus, de drets, concedint i autoritzant l'aprofitament; i que aquest expedient ja està a l'hora d'ara en període d'informació pública; i que l'Ajuntament de la ciutat—que intervé en aquesta informació—no ho ignora.

3er. Que el Sr. Albert Bassols i Carbó, junt amb altres quatre senyors usuaris de l'aigua del Fluvià, en 21 de Juny darrer, acudiren a l'Ajuntament, advertint-li que l'aigua de «Els Bullidors» no era pas seva; i que no la podia cedir, per tant, per la piscina.

i 4rt. Que els usuaris del riu Fluvià, a Olot, fóra ara quan es trobarien perjudicats en el caudal d'aigua de «Els Bullidors», perquè en un cas completament igual, quan la casa «Saderra, Prat i C.^a» volia portar l'aigua a Olot, el Tribunal Suprem, per sentència del 10 de Maig de 1913, declarà que l'aigua de «Els Bullidors» era de l'Estat i no del propietari dels terrenys colindants, pel qual motiu precisament els de la piscina entenguéren ja de bones a primeres que era a l'Estat a qui devien demanar l'atorgació del dret d'aprofitament.»

Atenció!!

GRAN NOVETAT!

MAYER El Calçat IMPERMEABILITZAT

MAYER No conté ni una partícula de GOMA

MAYER El Calçat lleuger, còmode i pràctic

MAYER UNA EXCLUSIVA de

Calçats i gèneres de punt **CASA ROVIRA** Sant Esteve, 6 i 10. - Olot.